

Koncessionen bør indeholde, samt at foreskrive, at vedkommende Kommunalbestyrelser bør høres inden Koncessionens Meddelelse, naar Kommunens Interesser berøres af Anlægene. At der i visse Tilfælde bør kunne paalægges Koncessionshaveren en Afgift til paagældende Kommune, vil formentlig ikke anses ubilligt.

Mindretallet har, som ovenfor anført, derhos forment, at Koncessionen ikke bør gives længere end for 20 Aar.

Til § 3.

Foruden de i Paragraffen nævnte Undtagelser fra Statens Eneret bør efter Udvalgets Formening ogsaa medtages det Tilfælde, hvor et begrænset Antal Personer indenfor et begrænset Omraade, hvor Statstelegraf- og telefon ikke findes, ønsker at sætte sig i indbyrdes Forbindelse ved et Telefonanlæg, uden at der ydes noget Vederlag for Benyttelsen. Et saadant Anlæg, der alene er bestemt til de paagældendes eget Brug og ubelukkende er af ren privat Karakter, vil ikke med Føje kunne siges at komme i Kollision med Statens Eneret, men vil paa den anden Side kunne være af ikke ringe Betydning for de paagældende, saasom naar en næringsdrevende ønsker at have Forbindelse med en Filial o. s. v.

Til § 4.

Udvalget har anset det rigtigt at give de bestaaende Selskaber Valget mellem enten at begære Anerkendelsen eller at søge Koncession. Ved at erhverve Koncession opnaa Selskaberne nemlig en vis Tryghed for deres Bestaaen i det Aaremaal, for hvilket Koncessionen gives, medens de, hvor de kun begære en Anerkendelse, ere udsatte for naar som helst at kunne blive eksproprierede efter Forslagets § 6.

Mindretallet stiller derhos Forslag om, at selv om bestaaende Selskaber begære Anerkendelse, bør denne dog kun gælde for et begrænset Antal Aar, efter hvis Forløb Anlægget tilfalder Staten, hvis denne ønsker at overtage det, mod en rimelig Erstatning.

Til § 6.

Naar det her hedder, at Ekspropriation kan finde Sted for „en Del“ af et Anlæg, da skønnes det ikke rettere, end at dette er ubilligt mod de alt bestaaende Anlæg, idet der herved aabnes en Mulighed for, at Staten i paakommende Tilfælde tager den Del af Anlægget, som menes at kunne betale sig, men lader vedkommende Selskab beholde den øvrige Del, som kun kan drives med Tab. Til saaledes at begunstige Staten paa de privates Beføstning, er der formentlig ingen Grund, og for at raade Bod herpaa, har man tilladt sig at stille Vædringsforslaget under Nr. 7.

Man har derhos anset det rigtigt at præcisere, hvad der skal forståas ved „et Anlæg“, samt til at fremhæve enkelte Momenter, der bør komme i Betragtning ved Erstatningens Fastsættelse.

Til § 8.

I Henhold til de ovenfor fremsatte almindelige Bemærkninger, har Udvalget ved forskellige Vædringer søgt at værne de privates Ejendomsret saaledes, at denne kun skal vige, hvor det er nødvendigt af Hensyn til Anbringelse af Statens Telegraf- og Telefonledninger. Spørgsmaalet om, hvorvidt Anbringelsen er nødvendig paa, over eller under netop den paagældende bestemte Ejendom vil, naar mindelig Overenskomst ikke kan opnaes, i Overensstemmelse med almindelige Grundsatninger rettest blive at afgøre ved et lovligt Støn, hvorved formentlig den retfærdigste Løsning opnaas.

En lignende Betragtning turde ogsaa gælde med Hensyn til alt anlagte kommunale og private Ledninger af forskjellig Slags. Ogsaa her bør Staten ikke blot kunne fordre disse fjernede for at blive i Stand til at anbringe sine egne, men den bør end ikke kunne anbringe sine Ledninger saaledes at de af private eller Kommuner tidligere anlagte forulempes. I denne Henseende vil det formentlig være tilstrækkeligt at henpege paa de store Beføstninger, der vilde paaføres